

Jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at en Regjering, som har Landsstinget paa sin Side, og som har faaet Rigsrettens Medlemmer til skriftlig at erklære den grundlovsbrydende Politik, som Regjeringen fører, for god Politik, er ganske sikker. Men hvorledes er da Stillingen? Stillingen er da den, at vor grundlovmæssige Ret er i Virkeligheden betroet til Regjeringens, til Kongens og Ministrenes Samvittighedsfuldhed, fuldt ud, og naar det er Tilfældet, naar det er Tilfældet, fordi Regjeringen selv har bragt en saadan Tilstand til Veie, kan jeg ikke nægte, at det har i høj Grad forbauet mig, at en Minister staar op her i dette Thing, og ikke er i Stand til at anføre et eneste Ord for sin Politiks Grundlovmæssighed, men indskrænker sig til at henvise os til at søge ham ved den Ret, som han selv har sørget for vil frie ham.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): De Ord, jeg udtalte nys om dette Spørgsmaal, ere netop de samme, i alt Fald Meningen er netop den samme, som det, jeg udtalte i 1877. Er det det ærede Medlems Mening, at Regjeringen ogsaa i 1877 havde demoraliseret Rigsretten? Søvrigt maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstaa og ikke veed, hvad det ærede Medlem sigtede til, hvad det er for en Erklæring, Regjeringen har bevæget Halvdelen af Rigsrettens Medlemmer til at afgive. Jeg veed slet ikke, hvad det er, det ærede Medlem sigter til; mig er der ikke noget Saadant bekendt. Paa et Punkt havde jeg dog noget Naab om at kunne være bleven enig med det ærede Medlem. Det ærede Medlem udtalte, at det var Thinget her, der havde at afgjøre, og ikke Rigsretten, hvorvidt et Grundlovsbrud havde fundet Sted eller ikke. Saaledes forstod jeg i det Mindste det ærede Medlem. Jeg haaber, at vi kunne blive enige om Sætningen med denne Modifikation, at det er ikke dette Thing, men hele den lovgivende Magt, som det staar til, og naar det ærede Medlem saa vil indskrænke sin absolute Dom om, hvorvidt der er begaaet Grundlovsbrud eller ikke, til at være $\frac{1}{150}$ af Rigsdagens Andel i den lovgivende Magt, skal jeg unde ham den Glæde fremdeles at udtale som sin Mening, privat eller som den $\frac{1}{150}$ Del, at der er et Grundlovsbrud til Stede.

Solstein: Nei, om der er Grundlovsbrud eller ikke, afgjøres ikke af dette Thing eller det andet Thing, det afgjøres af den offentlige Mening her i Landet. Hvorledes Forsatningen authentisk skal fortolkes, har jeg sagt er et Lovgivningsspørgsmaal, det er

den lovgivende Magt alene, der authentisk kan fortolke Loven, men naar der spørges: Har en Minister begaaet Grundlovsbrud eller ikke? saa er der her i Landet kun en eneste Myndighed, efter at Rigsretten er bleven demoraliseret — som Conseilspræsidenten meget træffende har sagt — og det er den offentlige Mening (Udfrydelse). Ja, den offentlige Mening er en politisk berettiget Domsfol, thi den gjør sig gjældende gennem samtlige Valg, og jeg nærer ikke nogenstomhelst Tvivl om, at overfor en Minister, der, som den høitærede Minister i Dag, har været nødt til at opgibe ethvertstomhelst Forsvar for den Anklage, der er rettet mod ham her for at have begaaet Grundlovsbrud ved at tilfidesætte dette Things Veto, som han ikke har turdet bestride Eksistensen af, er den offentlige Mening fuldstændig paa det Reene med, hvorledes den skal dømme Ministeren. Hvis Ministeren tror, det er ligegyldigt, vil jeg blot bede ham vente, thi den offentlige Mening vil nok belære Ministeren om, hvor ligegyldig den Slags Ting er. Med Henhyn til Rigsretten spurgte Ministeren, hvad det var for en Erklæring, han havde bevæget Landsstinget til at afgive. Jeg sigter til den Erklæring, Landsstingets Medlemmer i Foraaret underskrev ved Rigsdagens Slutning, og jeg sigter til den Erklæring, der indirekte kom fra Regjeringen i „Berlingske Tidende“, uden at det var muligt at faae Regjeringen til at desavnuere den, nemlig at Regjeringen kunde være ganske sikker. Det Landssting, som havde stemt med den den Gang, skulde nok blive nødt til at fritkende Regjeringen. Jeg antager for givet, at Regjeringen er enig i den Betragtning, og jeg finder det meget naturligt, om den høitærede Conseilspræsident nu unblader at appellere til Rigsretten; thi en Ret, som er bleven behandlet paa den Maade, som denne er bleven behandlet paa i det sidste Halvaar baade fra Regjeringen og fra dens Presses Side, kan Ingen appellere til, førend den har undergaaet en meget grundig Kur, men det er der ingen Udsigt til endnu. Naar Kuren er undergaaet, haaber jeg ogsaa, at Conseilspræsidenten kan komme til at staa for Rigsretten, da vil det have Betydning, hvad der nu nægtes og hvad han nu tager af nægtede Udgifter.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Jeg har hørt mange besynderlige Paaastande, men sjældent Noget, der har overrasket mig mere end den, at Dommen er hos den almindelige Mening her i Landet. Paa det Punkt er jeg i det Mindste altsaa mere grundlovsstro end det